

Den lilla vedplockerskan.

Stockholm
1852

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

St. Paul
Udö
Berk

(By
o

Den lilla
Wedplockerskan.

1852.

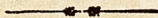

Tom Hill

Wolfslocken

Den lilla Wedplockerskan.

STOCKHOLM.

Tryckt hos J. M. Dahlström, 1852.

På Protestantiska Förelagsföreningens i Stockholm förlag.

Det war en gång en liten fattig flicka, som gick trafig och barfotad i skogen, och plockade ved. Hon hette Maria, hennes fader war skomakaren Börje, som bodde i den nära staden. Derifrån gick lilla Maria nästan hwarje dag till den stora skogen i grannskapet; om våren måste hon plocka allehanda grönt, om sommaren sökte hon blåbär och smultron, för att sedan få sälja dem i staden. Nu samlade hon risknippor. War ingenting att få derute på landet, så måste hon tigga, ty kom hon tomhändt hem om qvällen, så väntade henne banor och stryk af fadren, hwilken war en wild och ogudaktig man. Det war stor nöd och elände i stugan, men hade icke alltid varit så illa; fordom hade Börje förtjenst, och war ingen oduglig arbetare. Men så kom sjuklighet i huset, och kunderna öfvergåfwo honom, den ene efter den andre; han föll i förtwiflan och började suppa, ty Herrans kraft och tröst hade han aldrig fört. Hans hustru som eljest war en rass och driftig qwinna, och underhöll huset med tvätt, hon hade nu wäl ett år legat sjuk, full af gift i händer och fötter. Omkring hennes bädd gick den onde, bannande mannen, och tre små halfnatna, hungriga barn.

Maria war den äldsta af barnen, knappt tio år. Aldrig hade hon gått i skolan, och hennes far och mor brukade ej Guds Ord. Söndagen war snarlik de andra dagarne; und er sin friska tid hade modern antingen användt henne till arbete, eller gått bort, då Maria var hemma till sin och de andre barnen. En dag gick hon till skolan, som war en liten skola i en liten by, där hon hade varit ett par år. Hon hade varit i skolan ett par år, och hade varit i skolan ett par år. Hon hade varit i skolan ett par år, och hade varit i skolan ett par år.

Nu ha wi henne i den gröna skogen, en klar ljuslig sommarqväll, med sin stora risknippa i famnen. Långe hade hon gått der i kärr och stenröfen, och de små fötterna blefwo ömma och tunga. Då satte hon sig på de mossiga rötterna af ett skuggigt bokträd, för att hemta kraft till hemfärden. Åh, det war wackerter derute i den höga, friska skogen! helt annat, än der hemma i swarta skugan, der onda ord och jemmer uppfyllde dag och natt.

När Maria nu satt der under trädet, så tyckte hon just att alla foglarna samlade sig öfwer hennes hufvud, pipande, hoppande, qwittrande så wänligt och gällt, lifasom de wille trösta och muntra henne. Aldrig hade hon hört dem uppstämma en så skön chor. Här qwittrade bosfinken sin korta, friska wisa, der klingade swartstarens och grönsiskans ljusliga toner; der borta i en tät lund, wid bäckens sorlande stränder, tonade näktergallens förtjusande sång. Djupt i skuggan sjöng koltrasten, den warnande, milda tröstarinnan, sin wemodiga melodi; på en ensam gren satt göken och gol, och turturdufmon kuttrade i sitt bo. I en hög et såg Maria den stora kråkan flaya, som wäl ej kunde uppstämma något wackerter qwäde, men fågnade henne ändå efter sitt sätt, i det hon för hennes ögon matade sina ungar, som med uppspårade näbbar sträckte ut haljarna från det höga nästet. Än här, än der hoppade de juälla ekorrarna med lustiga språng från träd till träd. Småfoglarna kommo flygande i hela hoppar till Marias fötter; än plockade de upp en liten mass, än buro de en fjäder eller mostapp upp till sina bon.

Maria låg länge stilla, och såg på detta glada lif i skogen. Nog hade också hon gerna welat wata en liten

glad fogel, och hoppat och qwittrat med de andra, men både wingar och ett fröjdefullt mod felades. Det blef henne så underligt till sinnes, hon wille både le och gråta; en häfwande wördnad grep henne i denna skogens enslighet. Hon wiste ej rätt sina egna tankar; men wid foglarnes muntra sång, rann det henne på en gång så starkt och tungt i sinnet, hwad hon hade felat i ord och gerning under hela weckan, ja hela året. Hon tyckte att det stod illa till med allt, både hemma i stugan och i hennes eget sinne; nöden och ödsligheten war stor. Men huru härmed war beffaffadt, det förstod hon ej. Hjelp önskade hon, men wiste ingen sådan.

Under det Maria så funderade, sjönt hennes lilla hufwud ned på bröstet, och hon insomnade af trötthet, med aftonwinden susande öfwer sitt ansigte. Under denna slummer hade hon en underlig dröm. Hon tyckte sig alltjemt wara i en djup, enslig skog, stiga mellan hwarfa qwistar, luta sig ned efter ris och smultron. Men som hon såg upp i drömmen, då tyckte hon att der kom mellan trädens skuggor wandrande en hög gestalt med wänligt ansigte. Alla foglarne samlade sig straxt omkring den hemlighetsfulle mannen, och omsladdrade honom med nya, underbara sånger. Han utströdde korn åt dem med fulla händer, de plockade upp hans gåfwor, de buru dem till sina nästen, och återkommo genast, med allt underfullare sång; en så herrlig chor af lof och pris och ära, hade hon aldrig hört. Allt närmare kom han till henne; mot foglarne war han wänlig, men tycktes förnämligast till henne ställa sin gång, och såg på henne med så blida, meblidsamma ögon, att hon önskade äfwen sig, att kunna flyga emot honom med lands wingar. "Åh, du gode man!" tänkte hon wid

sig sjelf — "om du snart kom i vår hydda, till oss ända, lifafom du går här bland foglarna!" — Nu wille hon skynda, fatta i hans klädafäll, och be honom: "Herre, du kommer ju och hjälper oss." Men då waktade hon hastigt, allt hade varit blott en dröm; ensam låg hon i den mörka stegen, solen war längesedan nedgången; wid hennes sida låg ristknippan, ingenting mer, ingen gåfwa från den obekante. Djup tystnad rådde omkring henne, blott aftonwinden susade lätt i trädens blad, och här och der klingade en näftergals försvinnande toner; här och der surrade en torndyfwel genom luften, glimnade en lysmask bland buskarna.

Sorgsen uppsteg Maria från sin möbbänk, tog ristknippan på axlarne och wände sin färd hemåt; öfwer jorden låg djup skymning. Marias hjerta war uppsvulldt af den herrlige, obekante mannens bild. Men hon wiste ej hans namn; en obestrislig längtan att få höra det, waktade i hennes håg; en längtan att få rätt på den nye wännen, ty han måste någonsstädes finnas, det trodde hon; han måste hafwa ett Namn, och låta kalla sig. Öfwen skulle säga henne det? — det war det dyra Frålsarenamnet, som icke fåglarnes tunga kan uttala, icke menniskotunga kunnat uppfinna, om ej Herren sjelf gifwit det åt oss. Och ännu händer, att det i många Christenhetens hus och hyddor är sällan eller aldrig hört; så hade det varit i Marias hem; Jesus war der hwarcken känd eller nämnd, fastän både föräldrar och barn woro döpta i Hans Namn.

Under det Maria gick och tänkte och tänkte, huru hon skulle finna den wännen, hörde hon en manlig röst i skymningen ropa sig an: "god afton, mitt barn!" och en svartklädd wandrare kom emot henne. Maria war

så fördjudad i sina funderingar, att hon spratt till wid hans owäntade tilltal, såg med stora ögon på mannen, swarade kortt, och ämnade tigande gå widare. Men den främmande fortsatte wägen wid hennes sida; det war en äldre prestman, som återkommit från en dödsbädd, der han hade varit med Herrans tröst. Maria hade, af brist på tid och kläder, aldrig besökt kyrkan, sållan sett någon prest.

Nu började den främmande mannen fråga hwad hon hette, hvarifrån hon kom så sent, hwar hon hade sitt hem och huru der stod till. Då han så faderligt och mildt talade, öppnade sig småningom barnets hjerta; och hon sade honom all deras nöd, modrens sjukdom, de små syfonens hunger. Men fadren? då kommo tårarne fram, och hon sade intet mer.

Presten bad henne vara wid godt mod; han berättade henne, att hon hade en wän, som såg och tänkte på henne alla stunder, om hon blott wille wända sitt hjerta till honom. Han war rik, han war mäktig, han war god. Till honom skulle hon allenast gå, och klaga all sin nöd, och ge honom allt sitt hjerta. Många tusen fattiga menniskor hade han hulptit från nöden, och hwad mera war, från synden. Han, den Ende wännen, kunde ej fela, ej swika, ej dö.

Då den lilla Maria hörde dessa ord, stod hon plötsligt stilla midt på wägen, och såg på presten med frågande blick. "Hvem är då den store hjälparen? hwad heter han?" frågade hon. — "Har du ej hört Hans Namn, mitt barn?" återtog hennes följeslagare; "Han, som spisar foglarna under himmelen, fastän de ej få eller skära upp, Han som kläder liljorna på marken, och

tröstar de hungriga och bedröfwade själar. Har du ej hört något om Jesus, den nåderike Frälsaren?"

Det hade hon ej, men kände igen sin himmelfe vän på namnet; det kom som en stråle genom själen och uppfyllde henne med fröjd. Ligande stod hon still, och tänkte: "Nu har jag honom, det är han." — Presten väntade på hennes svar; då sade hon: "o, käre herre, tala något mer för mig om Jesus." Det gjorde han då strart med stor glädje. Han berättade henne nu, huru Gud hade skapat hela werlden för människornas skull, och gjort dem sådana som Han sjelf är, goda och heliga. Men de blefwo olydiga och föllo bort ifrån Gud, och kunde ej sjelfwa hjälpa upp sig igen, ej komma åter till den helige Guden, tv han stygges wid synden, och låter den ej blifwa ostraffad. Men hans barmhertighet war lika stor som Hans helighet, derföre sände Han af öfweriwinnelig kärlek sin Son i werlden, att frälssa människorna från synden, och dö i deras ställe. Han war rik och bodde i ewig herrlighet, men för vår skull blef Han en fattig menniska och vår broder. Hans namn är Jesus, det betyder Frälsare. I honom bodde all Gudomens fullhet lekamligen, och dock tog Han på sig all vår synd, all vår nöd, och med sin död försonade han den ewiga rättfärdigheten, förlofande Han oss från den ewiga döden. Och sedan han blifwit dödd och lagd i grafwen, uppstod han åter med en förklarad lekamen, och uppför till himmelen; nu sitter Han på härlighetens thron, och har all makt i himmelen och på jorden; men ännu ser Han oss, ännu hör Han oss, ännu är Han med oss, och har lofwat att höra allt hwad wi bedje i Hans namn. Han kan och will hjälpa all vår

nöd, blott wi komma med all vår nöd till Gonom, och wilja af hela hjertat bli Hans barn.

Detta, och mycket mer, sade den wänlige mannen till Maria, medan de gingo tillsammans på vägen. Hon war så förundrad och häpen, men trodde allt hwad han sade. Snart hunno de till staden, och han följde henne hem för att få weta hwar hon bodde; der stannade han wid skomakarens port, tog den lilla flickans hand, och bad att hon ej måtte glömma den käre Frälsharen. Maria undrade då tyst i sitt sinne, att han kunde tänka sådant, men tackade honom, full af glädje, och så skildes de åt för den gången.

Nu hoppade hon in med sin tunga risknippa i stugan, nu kände hon sig glad och lätt som en fogel; så lycklig hade hon aldrig förr varit; hon wiste nu, att den osynlige wännen war med henne, att hon fick bedja till honom, och att han wille höra henne. Wid det tomma bordet derinne satt fadren mörk och tyst, med hufvudet stödt mot båda händerna; modren låg på sjukbädden med en gruslig smärta och bekymmer uttryckt i sitt ansigte. "Hwad har du med dig, flicka?" snäste fadren med stirrande blick.

"Här är wed, min far! och så har jag med mig en skön, herrlig wän!" tillade hon med strålande ansigte.

"En wän?" — mumlade fadren mistroget; "hwad skall det wara för en wän?"

"Jo, min far!" swarade hon, full af wißhet; "en rik, mächtig wän, som hjälper oss från all vår synd och vår nöd. Han kan med ett enda ord göra vår moder frisk, och skaffa dig läder och arbete, käre far, och förlåta oss alla våra synder."

"Prat!" ropade han åter med wrede; "hwad menar du för dumheter?"

"Jo, det är Jesus!" svarade Maria åter, men hann ej säga mer, ty fadren duntrade, swärjande och hotande, åt henne, att hon skulle tiga. Hon skulle få stryk, röt han, om hon kom en gång till med sådana galenskaper och pladder. Modren jemrade sig på sitt läger och sade: "Kära Maria, om du ändå hade haft med dig nååra stillingar till bröd, det hade varit mera wärdt." De små barnen i sin ordning började qwida, när de hörde skomatarens wrede, och ej sågo till någon mat.

Huru skulle den fattiga Maria vara till mods wid allt detta? Det kom så owäntadt öfwer henne, hon kunde ej få fram ett enda ord, bröstet war alldeles sammanpresadt. Det war natt; tyft kröp hon till sitt lilla soffställe, i den mörka kammaren der fadren och systkonen äfwen lågo; hennes hjerta wille brista, hon war djupt bedröfwad. Slutligen bröt en stark tåreflod fram, och lättade hennes sorg. I det samma fann hon åter sin himmelske Wän; han war nära, det förnam hon; hon suckade och ropade om Hans hjelp, så ifrigt, så brinnande, att han wiserligen måste höra henne. "Ack, käre, milde Frälsare!" suckade hon, "du trogne wän! du fattige syndares wän! kom, kom till oss snart, i denna stunden! strö dina korn åt oss, fattiga foglar. Kom till min fader och blif hans wän. Herre, hjelp honom! hjelp oss alla! förlåt oss alla våra synder! gör oss till dina barn! kom, hjelp oss, hjelp oss, käre Frälsare!" Så suckade hon och bad länge, och fick nu en så stor förwifning, att Jesus svarade ja till hennes bön. Derpå somnade hon stilla, full af frid, tryggande sitt hufwud till hans stöte.

Följande morgon war Maria den raffaste uppe ur sin bädd, ty presten hade äfwen sagt henne, att Jesus wille ha trogna, slitiga wänner. Ifrigt städade hon stugan, stötte om syffonen, och ställde allt i ordning det bästa hon kunde. Derpå satte hon sig stilla wid modrens säng, och sade till henne: "Mamma, det är wißt, att Frälsaren hjälper." Och på modrens fråga, hur hon åter kom på detta underliga tal, berättade Maria nu hela gårdagens tilldragelse, drömmen, och den wänlige mannens ord på hemvägen. Allt omtalade hon med så enfaldig, fröjdefull wißhet, att modren hörde henne med stor begärighet, och tårarne började rinna utför de utmärklade kinderna. "Kära barn", sade hon wemodigt, "måtte du ej drömma nu också." I detsamma kom mannen in i kammaren; men då han nu åter fick höra ordet om Jesus, och om bönen i Hans Namn, och märkte det rörda och allwarssamma wäsendet hos både mor och dotter, då bröt han ut i en ryslig hotelse och sade att han skulle föra Maria ur huset, och hon finge då se sig om efter taf öfwer hufswudet. "Oå nu ut och skaffa bröd!" skrek han wildt; "blir här icke snart annorlunda i huset, så tar jag mig något oråd före, ty jag är nu färdig till allt. Bättre att sitta i häkte, än all denna jemmer! bättre att dö!" Han sade detta med en förtwiflans stirrande blick, och förfärlig uppsyn. Men då smög Maria satta till honom, tog hans hand och bad innerligt: "min far, min far! war icke så bedröfwad, war icke så wred. Du skall få se, det är så säkert, så säkert, att Jesus hjälper!"

Man wet icke hwad stomakaren tänkte härwid, om Guds Anda tilläfwentyrns började bana sig wäg till hans hjerta. Han stöt slickan sakta ifrån sig, men gick

tigande sin väg ur kammaren, slog dörren hårdt till, och försvann i gatorna. På förmiddagen försökte Maria att skaffa något, men aldrig hade hon rönt mera motstånd; hon kom nästan tomhändt hem, blott att de små barnens värsta hunger stillades. Maria gick med glad uppsyn och syflade, städade af bordet, satte fram några bräckliga lertallrikar och annat smått husgeråd derpå, så att det började se helt trefligt ut; hon var så ifrig och förnöjd, som skulle hon göra anstalt till en glad fest. "Ha vi något?" frågade den inträdande stomakaren, och modren inföll: "Jag wet ej hwad den tofiga slickan har för sig."

"Jag har ej kunnat få något", sade Maria bönfälande till den uppbrusande fadren; "men säkert kommer Grålsaren med hjälp!" — "Tig med dina galenskaper!" röt stomakaren, upplystande sin knytnäfwie mot det försträckt barnet.

Maria slog ned ögonen och teg; wiste hon kanske om någon hemlighet? Nej, hon kände ingen utväg till hjälp för denna stunden; annat än att hon af allt hjerta trodde: "den wännen som föder foglarna, Han förgätker oss ej!"

Då hände, att just som det war middag, inträdde i stugan en snygg piga, med en stor, tung korg på armen. Hon helsade från sin husbonde till stomakaren, med en liten skänk. "Jag skulle säga er, Mäster Börje", fortfor hon, "att Ni hela natten legat min husbonde så i hufwudet, att han mist sin sömn. Han tänkte att Ni kanske just nu war i förlägenhet, och wille derföre göra er en ringa handräkning. Han kommer wist rättnu och ser till er sjelf." — Med dessa ord plockade hon upp ur sin korg många färsta bröd, en stor smör-

klimp och ett präktigt stycke rött kött samt åtskilliga kläder åt barnen.

Stomafaren stod som en bild; han såg det ena efter det andra packas upp, och försökte att tacka, men fick ej fram ett ljud. Så var det med hustrun; hon wille från sitt läger framstamma en tackfägelse, men straxt började hon högt snyfta, och fann blott tårar i stället för ord. Maria skulle då föra deras talan, så häpen hon stod der, och bäsbande af fröjd. Hon bad pigan tacka sin husbonde, och den käre Trälsfaren, han skulle säkert wälsigna honom för hans gåfwa. Så wände hon sig med fröjdestrålande ögon till fader och moder; "se! se!" sade hon — "Han kom, han hjälpte oss! han är här, han förlåter oss alla våra synder, och ger oss all tröst." Nu bad hon dem att de skulle äta; men dem war hunger och törst förgången. Likasom slagen af åskan, stod fadren orörlig midt i rummet. Plötsligt, på en gång, fick han lif igen, gick emot sin lilla dotter, tog henne till sitt hjerta, upplyfte sina nedslagna ögon mot himmelen, och den hårde mannen började snyfta som ett barn — under det modren från sin bädd gång efter gång upprepade: "det är Herran! det är Herran!"

Medan detta skedde, trädde den mannen i dörren, som hade varit Guds medel till deras hjälp; det war en hederlig köpman i staden, som stomafaren wäl kände sedan förra tider. Han stannade nu förundrad på tröskeln, och frågade: "barn, hwad har händt er?" men fick intet swar, annat än af tårar, och leenden, och framräkta händer. Han smålog, öfwer att hans ringa gåfwa kunnat göra så stor werkan, och berättade nu orsaken till sin handling. "Min käre Mäster Börje", sade

han, "jag tog ifrån er mitt skoarbete för några år sedan och gick till en annan, ty, uppriktigt jagdt, med er war jag ej belåten. Dertill fick jag höra, att Ni hade gifwit er in på en wäg som icke duger. Sedan des må jag bekänna, att jag knappt har tänkt på er, förrän förleden natt, då jag ej kunde sofwa, och ni föll mig så tungt på hjertat, att jag fick ingen ro, förrän jag gjorde någonting för er. Jag hade kommit redan i morje, om ej hinder inträffat. Säg mig nu, hur står till med er? fattigdom trycker, det ser jag, det har jag hört af mitt folk. Hur går det, har ni ännu börjat besinna edra heliga pligter mot hustru och barn? öppna edert hjerta för mig, säg ärligt hwad ni ämnar, om ni nu med allwar har wändt er på rätta wägen? Det skulle fägna mig." Detta sade köymannen rätt kraftigt och wänligt; stomakaren stod ännu ett ögonblick tyft, midtemot den wälwillige gästen. Ändtligen slog han sig med båda händerna för pannan, och ropade högt och hjertskärande: "Nej, nej! jag är ännu en gudlös man! men nu, med Guds hjely" — han förmådde ej fortsätta. Köymannen rördes af hans förtrofsade uppsyn, räckte honom wänligt handen, och började framkasta några förslager till en bättre framtid. "Eugna er, käre Mäster Börje", sade han, "det kan och måste taga en bättre wändning med er. Hör på, emedan jag nu icke twiflar, att ni hädanaefter blifwer slitig och ordentlig, så vill jag lemna er förfott till uppköp af läder, och ni skall få arbete både för mitt hus och flere, dit jag kan r komma öfwa er. Så är före detta ett bra förslag? är ni?"

Men köymannen kunde icke höra mer af honom, och han gick ut, och låg i säng, och tänkte på det som han hade hört.

var mig syndare nådig! ja, jag är en förlorad, gudlös man; men jag ser i dag, att förlåtelse finnes. Maria, min dotter, jag ser, att din Frälsare lefwer!" — Med många tårar bekände han nu sin ondskan i hjerta och wandel, och bad alla om förlåtelse. Ännu en gång sökte den wänlige gästen att leda hans tankar på nya glada utsigter; men den dagen kunde skomakaren ingenting annat företaga, än bedja. Hans dotter hjälpte honom troget dermed, och den sjuka modren lifwades af nytt hopp, under sina plågor. Köpmannen återwände hem, men om qwällen kom Marias ledsagare, den gode prestmannen, och besökte detta nådetörstande hus. Han fann stor ofkunnighet, mycket mörker i både förstånd och hjerta, men också en bedröfwad och förtrofwad ande. Långe dröjde det ej, innan Herren Jesus sände sitt fridsbud till skomakarens själ. Och efter den saliga stunden, war denne man och detta hus icke mer att känna igen; natten war framfaren, och morgonrodnaden uppgick.

Lifwen i yttre affeende wisade sig Herrens nådiga hand. Köpmannen gick Mäster Börje tillhanda, inköpte läder som han lofwat, och skaffade honom snart flera kunder. Ett nytt lif börjades, både i hemmet och i werkstaden, sedan det hade börjats i skomakarens själ. Gud fick wara med om arbetet; hwar och en, som har erfarit sådant, wet huru annurlunda det då går. Guds Ord och bön fick wälsigna dagen; söndagen fick sprida sin kraft och glädje öfwer hela wefan. Efter någon tid besökte den sjuka husfrun af en qwickna wid; den frid och lycka som hade inträdt i hemmet, samt de friska förbörnera af sin dotter, gjorde sin till den förwärtan, som i sinnet behådde. Den som i denna tid utmärkte sig, var det som i hemmet, som i den som i

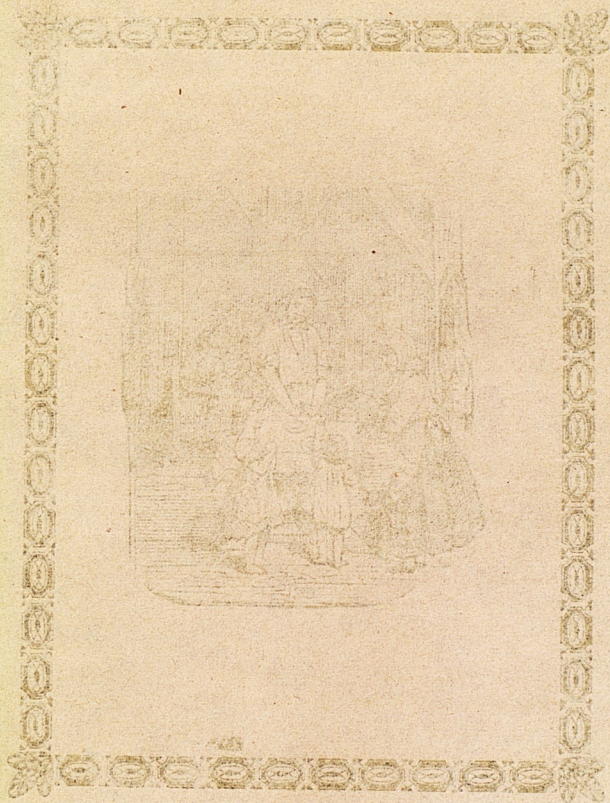
snart kunde hon i reuliga kläder få besöka Guds hus och skolan, och väрте upp i sin Frälsares gemenskap, gladt och älskligt, som en paradísblomma i den dunkla jordbedalen. Ändtligen blef modren alldeles återställd, och förestod hurtigt det uppblomstrande hushållet. Den tid kom, då dessa nödens barn af sitt tarfliga öfverskott hade en skärf åt dem som woro sämre lottade än de, både på lekamlig och andelig näring. Fridens Gud bodde i det stilla tjället; Fridsfursten Jesus Kristus war der sjelf i Nåd ingången.

Och är Han hos oss ingången, då må wi arbeta i Hans namn, och trygge taga det ordet till oss, i all lekamlig nöd: "Ser uppå foglarna under himmelen, de få icke, de skära icke heller upp, och församla intet i ladorna, och eder himmelske Fader föder dem. Ären I icke mycket mer än de?"

Ät, Herre Jesu! låter du dig finna,
 Bor du blott sjelf med oss uti vårt bo,
 Då måste fruktan, sorg och nöd förswinna,
 Ty allt du gifwer dem, som på dig tro!

Äf törnen lätt förqwäfs ditt helga rife,
 Då själen går i werldsbekymmer böjd;
 Ät låt oss blifwa himlens fåglar like,
 Som söka födan under pris och fröjd!

Uti vårt kall, låt slit och trohet råda;
 Uti vårt hjerta gif en stadig tro!
 Och war oss när, till dess wi få dig skåda,
 I ewig klarhet i din himlaro!

www.books2ebooks.eu